

گرامی باد اول ماه مه ، روز جهانی کارگر!

اول ماه مه، روز جهانی کارگر، روز نمایش همبستگی مبارزاتی کارگران سراسر جهان است. در این روز کارگران در هر کشور، بسته به شرایط و قدرت تشکل خود با برپایی گردهم آئی های توده ای، همبستگی طبقاتی خود را به نمایش گذاشته و ضمن بزرگداشت یاد و خاطره همه کارگرانی که در راه تحقق شرایط رهائی طبقه کارگر از قید هر گونه استثمار جان باختند به ارزیابی از چگونگی پیشبرد مارش خستگی ناپذیر شان در این راه می پردازند.

امسال کارگران جهان در شرایطی اول ماه مه را برگزار می کنند که سرمایه داری در سراسر جهان، غرقه در بحران به هر وسیله ای متوسل می شود تا بار هر چه بیشتری از مصائب بحران های ذاتی سیستم خود را به دوش کارگران سرشکن سازد. بر این مینا است که شاهدیم که سرمایه داران در هر کشوری دست به تعرض وسیع و شدیدی علیه کارگران زده اند. آنها در تلاش اند تا دستاوردهای مبارزاتی کارگران را از بین برده و شرایط کاری هر چه وحشیانه تری را به آنها تحمیل نمایند. از افزایش ساعات کار گرفته تا اخراج های غیر مسئولانه دسته دسته از کارگران تا کاستن از میزان حداقل دستمزد و غیره، عرصه هایی ست که در آنها سرمایه داران، کارگران را مورد حمله قرار داده اند. چنین است که از امریکا و فرانسه و ایتالیا تا برزیل و مصر و کره جنوبی همه جا صحنه یورش بورژوازی به حقوق و دستاورد های طبقه کارگر شده است. واضحست که این تعرض در کشور های تحت سلطه دارای ابعاد هر چه وسیع تر و شدید تری می باشد.

در ایران و زیر سلطه رژیم ضد کارگری جمهوری اسلامی، طبقه کارگر در شرایطی به پیشواز روز جهانی کارگر می رود که بورژوازی امپریالیستی حاکم با توسل به "قرارداد های موقت" و یا "سفید" حتی قانون ضد کارگری خود را نیز نادیده گرفته و کارگران را تحت استثمار وحشیانه و شدید ترین فشار ها قرار داده است. در شرایطی که با دستمزد های نا چیز تحمیل شده از طرف دست اندرکاران رژیم کارگران قادر به تامین نیاز های اولیه خود و خانواده شان نیستند، این بورژوازی انگل صفت حتی از پرداخت همین دستمزد های پذیرفته شده نیز به بهانه های مختلف سر باز می زند؛ تا آنجا که گاه کارگران ماههاست حقوقی دریافت نمی کنند. رژیم جمهوری اسلامی به مثابه رژیم مدافع منافع سرمایه داران وابسته در پیروی از سیاست های امپریالیستی صندوق بین المللی پول و بانک جهانی چنان دست این سرمایه داران را در استثمار وحشیانه کارگران باز گذاشته است که امروز حتی کار به آنجا رسیده است که بعضی از کارفرما ها نظیر کارفرمای بی شرم شرکت "ایرانیدل" در شهر صنعتی رشت به کارگران خود اعلام می کنند که یا "هر ۷ تا ۱۰ ماه یک بار حقوق بگیرند" و یا دیگر "سر کار خود حاضر نشوند." شکی نیست که کارگران با تشدید مبارزات خود به وقاحت و بیشرمی سرمایه داران پاسخ می دهند، اما متأسفانه تحت شرایط دیکتاتوری حاکم، به دلیل پراکندگی صفوف کارگران، به دلیل فقدان هر گونه تشکل کارگری و فقدان یک سازمان پیشرو رهبری کننده، جویبار های اعتراضی کارگران به هم نمی پیوندند تا قدرت بزرگی به نمایش گذاشته شده و کارگران حداقل بتوانند بخشی از خواست های خود را متحقق سازند.

امروز بعضی از روشنفکرانی که گاه با نام "فعالین کارگری" از آنها یاد می شود، راه خلاصی کارگران از شرایط بسیار ظالمانه موجود را صرفاً در ایجاد تشکل های مستقل کارگری عنوان می کنند. آنها معتقدند که کارگران از این طریق خواهند توانست امکان چانه زدن بر سر دستمزد شان با سرمایه داران را کسب نموده و به این ترتیب از شدت استثمار کاسته خواهد شد. مسلم است که مبارزه برای ایجاد تشکل های مستقل کارگری امری ضروری است. اما نباید فراموش کرد که تشکل های صنفی کارگری نه تنها هرگز قادر به پایان دادن به شرایط استثمار و وضعیت زندگی بسیار وخامت بار کارگران نمی باشند، بلکه با توجه به این امر که دیکتاتوری در ایران آن شکل حکومتی است که از حاکمیت سیستم سرمایه داری وابسته در جامعه ما نشأت می گیرد، چنین تشکل هایی به فرض شکل گیری شان هرگز از تعرض حکومت در امان نخواهند ماند و در نتیجه- به خصوص در فقدان یک قدرت انقلابی- دوام نخواهند داشت.

کارگران ما امروز بیش از هر وقت دیگری در می یابند که قدرتشان در وحدت و تشکیلات است. نه فقط تشکل های مستقل کارگری که قادر به دفاع از حقوق صنفی کارگران در مقابل سرمایه داران باشد نیاز شدید کارگران ستمدیده و مبارز ایران است، بلکه مهمتر و اساسی تر از آن، برپائی تشکیلات رزمنده ای است که نابودی کل سیستم سرمایه داری وابسته ایران را هدف خود قرار دهد. چنین تشکیلاتی باید به دست کارگران آگاه و روشنفکران دلسوز و واقعاً مدافع منافع این طبقه و در یک کلام توسط کمونیست ها ساخته شود. عدم درک اهمیت این امر و در عوض سوق دادن همه توجه و ذهن کارگران صرفاً به مبارزه صنفی، همان چیزی است که در فرهنگ کمونیستی از آن به عنوان اکونومیسم اسم برده می شود. مدافعین راستین طبقه کارگر ضمن مبارزه برای ایجاد تشکل های صنفی برای تحقق مطالبات به حق کارگران در چهار چوب سیستم سرمایه داری، همواره از ضرورت نابودی این سیستم سخن گفته و برای ایجاد تشکیلاتی مبارزه کرده اند که قادر به انجام چنین امری باشد. این درس بزرگ مبارزات کارگری است که آن را باید با طنین هر چه رساتری در روز جهانی کارگر به گوش کارگران و روشنفکران انقلابی رسانده و به هر ترتیبی که می توانیم در جهت تحقق آن فعالیت نمائیم.

نابود باد نظام ظالمانه سرمایه داری در جهان
مرگ بر رژیم وابسته به امپریالیسم جمهوری اسلامی
زنده باد اول ماه مه روز جهانی کارگر
پیروز باد انقلاب، زنده باد کمونیسم

با ایمان به پیروزی راهمان
چریکهای فدائی خلق ایران
۱۱ اردیبهشت ۱۳۸۴